

Mordet på Trotskij för 75 år sedan

Den 20 augusti 1940, dvs för 75 år sedan, slog den stalinistiske mördaren Ramón Mercader en ”ishacka” i huvudet på Trotskij, som avled dagen därpå på sjukhus. Med anledning av detta så har flera vänstertidningar publicerat artiklar om mordet och om Trotskijs politiska idéer, hans roll i den ryska revolutionen, hans kritik av stalinismen m m. Det är dessa artiklar som återges nedan.

På marxistarkivet finns sedan tidigare många böcker och artiklar som tar upp mordet på Trotskij, dess bakgrund och konsekvenser, t ex följande:

Böcker: Julian Gorkin, [Mordet på Trotskij](#); Isaac Don Levine [Mordet på Trotskij](#) och givetvis Isaac Deutschers [Den förvisade profeten](#).

Artiklar: Sudoplatov, [Sovjetisk spionchef om mordet på Trotskij](#); Bertrand M Patenaude, [Mordet på Trotskij i ny litteratur](#); Teres Pàmies, [Ramón Mercader – Slutfört uppdrag](#)

Martin F 21/8 2015

Innehåll

Avanti! (Revolution)	1
<i>75 år sedan Trotskij mördades</i>	<i>1</i>
Internationalen	3
<i>Mordet på Trotskij</i>	<i>3</i>
Offensiv	7
<i>75 år sedan mordet på Trotskij</i>	<i>7</i>
<i>Trotskijs idéer oundgängliga även idag</i>	<i>7</i>
<i>Trotskismen idag: Den permanenta revolutionen</i>	<i>9</i>
<i>Leo Trotskij (9 oktober 1938): Vad är meningen med kampen mot "trotskismen"?</i>	<i>11</i>

Avanti! (Revolution)

75 år sedan Trotskij mördades

Ted Grant

Avanti 20/8 2015

Idag var det 75 år sedan Trotskij mördades av Stalins agent. Denna artikel skrevs 1990 av Ted Grant - grundaren av IMT - som var aktiv i den trotskistiska rörelsen vid tidpunkten för Trotskijs död. I denna artikel minns Ted Grant dagen då nyheterna om Trotskijs mord kom på radion medan han låg i en sjukhussäng. Artikeln publicerades för första gången i Militant den 17 augusti 1990.

"Man blir fortfarande tårögd"

Det går inte att föreställa sig ursinnet, ilskan och frustrationen som alla kamrater i hela världen kände. Det var den nittonde gången som de försökte mörda honom; denna gång lyckades de.

Krigshändelserna var så kollosala vid den tidpunkten att Trotskijs död inte fick det genomslag som den skulle ha fått i fredstid. Det var därför Stalin avsiktligt mördade honom just då. Han trodde inte att det skulle märkas i krigets allmänna villervalla. Men det påverkade oss enormt mycket och gjorde oss ännu mer bestämda att fortsätta Trotskijs arbete, vilket vi gjorde i Storbritannien och internationellt under åren som följde.

Vi var en aning kritiska vid den tiden mot det amerikanska Socialist Workers' Party för att de inte vaktat honom bättre, men givetvis sade vi ingenting offentligt. Vad var det för mening när mordet redan hade ägt rum?

Vårt omedelbara svar var att lansera en kampanj för att avslöja stalinisternas brott. Nyheterna om mordet presenterades av JR Campbell i det brittiska kommunistpartiets tidning Daily Worker på den tiden på ett helt skandalöst sätt, som om en av Trotskijs anhängare hade mördat honom, och Stalin och byråkratin inte hade något med saken att göra. Vi avslöjade denna lögn.

Vid denna tidpunkt var jag engagerad i Workers' International League, och byggde kampen mot det imperialistiska kriget. Vi drev en kampanj för att en Labour-regering skulle komma till makten och sedan, om det blev nödvändigt, föra ett revolutionärt krig mot Hitler, efter att ha nationaliserat ekonomin.

Utan Trotskij skulle vi ha varit blinda. Han var på många sätt till och med större än Lenin, i det teoretiska arbete han gjorde mellan 1923 och 1940 för att fördjupa och utveckla marxismens och leninismens idéer. Hans analyser av händelserna i Spanien, i synnerhet revolutionen 1931-37, Frankrike och Storbritannien vid tidpunkten för generalstrejken, Kina åren 1925-27 och Tyskland under kampen mot Hitler, beväpnade hans anhängare för den kamp som skulle komma.

Framför allt; utan Trotskij skulle vi inte ha haft en analys av stalinismen. Hans kritik av den kommunistiska internationalen visade sig gång på gång vara korrekt i händelsernas ljus.

Vi kände en brinnande sorg, eftersom Trotskijs kanske bästa arbete gjordes i hans sista år i livet. Hans bok Till marxismens försvar, förblir korrekt till denna dag i sin analys av Sovjetunionen och stalinismens förlopp.

Han visade att byråkratin inte var någon ny klass eller ny formation utan en avvikelse från socialismen som inte kunde leda till socialism. Hans fantastiska bok om Stalin skrevs också

på den tiden, även om den publicerades först 1945. Stalin utövade påtryckningar på USA:s, Storbritanniens och andra länders regeringar för att förhindra bokens publicering före krigets slut. Om han hade levt i ytterligare fem år, och skrivit material av det slaget, hade det varit en enorm fördel för arbetarrörelsens utveckling.

Om Trotskij hade varit i livet under efterkrigstiden hade det inte gjort någon grundläggande skillnad för händelseutvecklingen – stalinismens seger å ena sidan och kapitalismens återhämtning å den andra. Detta berodde på stalinismens och reformismens politik, som förhindrade revolutionens fullbordande, vilket Trotskij hade motsett.

Om de så kallade kommunistpartierna i Frankrike, Storbritannien, Tyskland och andra länder hade varit revolutionära partier, så hade de kunnat genomföra revolutionen på den europeiska kontinenten och löst arbetarklassens problem nationellt och internationellt en gång för alla.

Men om Trotskij levt vidare, hade han beväpnat arbetarna bättre. Det skulle inte ha blivit de fullständiga katastrofer som de gjorde sig skyldiga till som påstod sig stödja Trotskij, men som i verkligheten helt förvrängde hans idéer. Och det skulle inte ha blivit så många förluster för rörelsen vid den tiden och senare om Trotskij hade funnits där för att orientera och leda den.

Han skulle ha gett sitt stöd till vår analys av dessa händelser – att kapitalismen skulle konsolideras, åtminstone i de industrialiserade länderna, och att stalinismen skulle konsolideras i Östeuropa och Sovjetunionen under en kortare period, en period som nu har passerat.

Dessa idéers har visat sig vara helt och hållet riktiga och de kommer nu bevisas ytterligare under den period av kamp som öppnas upp under 1990-talet. I synnerhet visar nyheterna från Sovjetunionen – Gorbatsjovs öppna kontrarevolutionära rörelse för ett återvändande till kapitalismen – hur korrekta Trotskijs analyser av stalinismen och de processer som äger rum i världen var.

Byråkratierna drivs till att försöka upprätthålla sina privilegier genom att förvandla sig till kapitalister och öppet gå över till kontrarevolutionens sida, som Trotskij förutsåg.

De försöker hitta hjälp och stöd från människor som Bush, Thatcher och Kohl. Det är direkt äcklande att se hur Gorbatsjov kryper för imperialisterna. I den period som öppnar sig, kommer kapitalismen gå in i nedgång, sjukdom och upplösning, på samma sätt som stalinismen redan upplöstes i Östeuropa och Sovjetunionen.

Under de senaste 50 åren har vi byggt, försvarat och fördjupat Trotskijs idéer och byggt en rörelse som kommer bli segerrik i att förändra Labour-partiet, fackföreningarna och samhället i Storbritannien och internationellt. Vi kommer förbereda vägen för den fullständiga återupprättelsen för Trotskijs idéer.

När man tänker tillbaka på mordet på Trotskij blir man fortfarande, än idag, tårögd.

Vilka enorma uppoffringar han gjorde. Hans familj mördades, hans kamrater, de gamla bolsjevikerna, utrotades fullständigt. Stalinisterna och den reformistiska reaktionen segrade. Trotskij gick igenom allt det men det stoppade honom inte från att göra det nödvändiga arbetet i att förbereda kadren för rörelsens utveckling. Det är på grundval av hans idéer, dock genom att utveckla och fördjupa dem, som vi kommer gå framåt till segern.

Översättning av Stefan Kangas.

Internationalen

Mordet på Trotskij

Per Leander

Internationalen 21/8 2015

Det är nu 75 år sedan den ryske marxisten Lev Trotskij mördades i Mexiko av en av Stalins agenter. Med anledning av det publicerar vi denna skildring av mordet hämtad från Per Leanders bok *Solen skiner alltid på segerdagen*, utgiven av bokförlaget Röda rummet.

Den 20 augusti 1940 mördades Lev Trotskij av Stalin i sin bostad i Mexiko City. I över tio år hade den gamle bolsjeviken levt i exil sedan han utvisades från Sovjetunionen 1929: jagad från land till land av borgerliga regeringar, fascister och stalinister.

Som en av den ryska revolutionens främsta ledare, och grundare av den röda armé som försvarade den första arbetarstaten mot imperialisternas och kontrarevolutionens vita arméer, kan Trotskij:s sista tio år i exil kanske framstå som de minst betydelsefulla i hans liv. Men det var då han skrev sina viktigaste politiska texter, med analyserna av den stalinistiska regim som tagit makten i Sovjetunionen och hur arbetarstaten degenererades, och om fascismens framväxt i Europa och det stundande andra världskriget. Det var också de sista åren av sitt liv som Trotskij organiserade den Fjärde Internationalen, som skulle ta över efter att den socialdemokratiska Andra Internationalen och den stalinistiska Tredje Internationalen spelat ut sina roller.

Trotskij skriver själv i sin dagbok 1935 att detta var den viktigaste perioden i hans liv: ”Viktigare än 1917, viktigare än inbördeskriget eller någon annan period. Låt mig formulera det så här: Hade jag inte varit närvarande i Petersburg 1917 så skulle oktoberrevolutionen ändå ha segrat under Lenins ledning. Samma sak går att säga om inbördeskriget. Således kan jag inte se min egen insats som historiskt avgörande under perioden 1917 – 1921. Men idag är mitt arbete avgörande i ordets sanna betydelse. Det finns nu ingen annan än jag som kan

bevärpa en ny generation med dessa revolutionära erfarenheter. Jag behöver minst fem år till av ostört arbete för att försäkra att mitt politiska arv inte går förlorat.” Trotskij hade då exakt fem år kvar att leva.

Trotskij och hans familj hade först utvisats till Turkiet, varefter han flyttade till Frankrike och sedan tvingades vidare till Norge, där den socialdemokratiska regeringen till en början välkomnade honom. Men Sovjetunionen protesterade och 1936 meddelades att Trotskij inte fick bo kvar i Norge. Helst av allt ville Trotskij ta sig till USA, där hans viktigaste politiska sympatisörer fanns med James P. Cannon i spetsen. Men till USA fick Trotskij inget visum. Däremot visade det sig att Mexiko, som hade en progressiv regering under ledning av president Lazaro Cardenas, ville erbjuda Trotskij asyl.

På plats i den mexikanska huvudstaden i januari 1937 fick Trotskij till en början bo hos konstnärsparet Diego Rivera och Frida Kahlo i deras La Casa Azul (det blå huset) på Avenida Londres i stadsdelen Coyoacan. Rivera beskrev sig själv som kommunist och var mycket stolt över att ha den berömda ryske revolutionsledaren boende hos sig så att de kunde diskutera politik. Men i själva verket var konstnärens världsuppfattning och politiska idéer allt annat än marxistiska, ansåg Trotskij, som normalt aldrig tvekade att säga sin mening och även kritisera sina vänner när han tyckte de hade fel, men som den här gången hade så mycket respekt för sin värd att han inte ville bråka i onödan. Till sist skulle Trotskij dock inte längre stå ut med Diego Rivera, och blev tvungen att börja leta efter en egen bostad, inte minst för att få arbetsro. Ytterligare ett skäl var att Trotskij hade haft en affär med Diegos fru Frida Kahlo, vilket skulle kunna få förödande konsekvenser om Diego fick reda på det. Det var illa nog att hans egen hustru Natalija blev lidande av Fridas och Trotskijs romans.

Våren 1939 flyttade Trotskij, Natalija och deras barnbarn Seva från det blåa huset, åtföljda av en grupp amerikanska kamrater. Trotskij var oerhört beroende av dessa amerikanska trotskister, dels för finansiellt stöd och dels av säkerhetsskäl. Amerikanerna var inte bara Trotskijs politiska assistenter utan tjänstgjorde också som hans livvakter.

De amerikanska trotskisternas ledare James P. Cannon var en av USA:s främsta revolutionärer. Han hade börjat sin politiska bana i fackföreningsrörelsen Industrial Workers of the World och i Eugene Debs Socialist Party of America. Inom socialistiska partiet tillhörde han den vänsterflygel som efter ryska revolutionen 1917 bildade det amerikanska kommunistpartiet. Cannon var delegat i Kommunistiska Internationalen och hade i Moskva tagit ställning för Trotskij mot Stalin, varför han uteslöts ur sitt eget kommunistparti 1928. Därefter bildade han det trotskistiska Socialist Workers Party, och var drivande vid grundandet av Fjärde Internationalen 1938. Cannons folk hade ständig kontakt med Trotskij i Mexiko, och utöver att förse honom med pengar, livvakter och sekreterare, reste SWP-ledarna fram och tillbaka mellan New York och Mexiko City för att rådgöra med the old man i politiska frågor. Den gamle mannen var inte bara Trotskijs egna kamraters smeknamn på honom, utan också det kodnamn som Stalin använde om sin ärkefiende.

Joseph Hansen, en ung amerikansk trotskist som blivit sänd till Mexiko för att tjänstgöra som Trotskijs livvakt, beskriver sin nervositet vid deras första möte: ”För mig var Trotskij en av historiens giganter, så stor att det kändes som om han hörde till en annan epok. Men han var inte så lång som jag hade förväntat mig. Han var glad, vilket syntes tydligt i hans ansikte, när han hälsade och kramade om oss. Han frågade hur resan varit och hur det stod till med kamraterna i New York. Det blev genast en avslappnad stämning.”

Trotskijs nya hus låg också i Coyoacan på Avenida Viena. De amerikanska kamraterna hade förstärkt bostaden med höga murar och låtit bygga ett vaktorn. Trots det skulle det visa sig att Trotskij inte var säker. Natten till den 24 maj 1940 vaknade Trotskij och Natalija av vad de trodde var fyrverkerier, att någon mexikansk fiesta pågick på gatan utanför. Men smällarna

kom inte utifrån huset utan inifrån. De kastade sig på golvet samtidigt som någon slog upp dörren och sköt med kulspruta rakt in i den säng de alldeles nyss legat i, och deras lilla sonson Seva i rummet intill ropade: ”Farfar!”

”Barnets skrik i mörkret är mitt värsta minne från denna händelse”, skulle Trotskij senare påpeka. Inkräktarna, en grupp lokala stalinister utklädda i polisuniformer, försvann lika fort som de hade kommit, och som ett mirakel hade ingen av Trotskijs familj, assistenter eller livvakter blivit allvarligt skadade. Utom en: den tjugofemåriga amerikanen Robert Harte, som hade haft nattvakten vid porten, var försvunnen. Några dagar senare hittades hans döda kropp utanför stan. Trotskij lät sätta upp en minnestavla med texten: ”Till minne av Robert Sheldon Harte 1915 – 1940. Mördad av Stalin”. Trotskij vägrade tro på de misstankar som fanns att Harte själv hade varit i maskopi med attentatsmännen och sålunda släppt in dem på gården utan att de andra vakterna märkte något. Idag efter att de ryska arkiven har öppnats vet vi med säkerhet att Harte var en sovjetisk agent som lyckats infiltrera Trotskijs hem. Bland dessa stalinistiska attentatsmän som försökt döda Trotskij fanns för övrigt två blivande världskändisar: den berömda muralmålaren David Alfaro Siqueiros och den chilenska författaren Pablo Neruda som skulle få 1971 års nobelpris i litteratur.

Men attacken hade misslyckats och stalinisterna skulle inte försöka sig på en invasion av samma slag igen, vilket vakterna nu var beredda på. Det gällde att komma riktigt nära Trotskij utan att behöva skjuta sig fram. Den man som skulle döda Trotskij hette Ramon Mercader. Född i Barcelona 1914 hade Mercader under spanska inbördeskriget anslutit sig till det stalinistiska kommunistpartiet och matats med deras lögnen om att Trotskij var allierad med Franco och trotskismen var en form av fascism. Ramons mor Maria Caridad Mercader var högt uppsatt i det spanska kommunistpartiet och hade kontakter med agenter från Moskva, vilket ledde till att hennes son blev värvad av den sovjetiska säkerhetstjänsten GPU. Efter fascisternas seger flydde Mercader till Frankrike och vidare till USA under namnet Frank Jacson. Här fick han i uppdrag av GPU att infiltrera de amerikanska trotskisterna i Socialist Workers Party. Nu inleddes en historia som hämtad ur en spionroman. Mercader, eller ”Jacson”, förförde Sylvia Ageloff som var sekreterare åt SWP-ledaren James P. Cannon. Sylvia och Jacson blev snart ett par utan att hon eller någon annan anade vem Jacson verkligen var.

Att komma så nära Cannon var utan tvekan en stor framgång för GPU, och Mercaders ryska chefer var mycket nöjda med sin agent. Men snart skulle de få anledning att bli ännu nöjdare, för Sylvia, som kunde flytande ryska eftersom hennes mor var därifrån, skulle i början av år 1940 bli förflyttad till Mexiko för att tjänstgöra som sekreterare åt ingen mindre än Trotskij själv, och ”Frank Jacson” följde med.

Jacsons uppgift var till en början bara att spionera på Trotskij, och framför allt på Sylvia, som han på grund av deras förhållande kunde få ut desto mer information av. Paret bodde också för sig själva på ett hotell inne i stan och det var bara undantagsvis som Jacson besökte huset på Avenida Viena och träffade Trotskij personligen. Men den 31 juli fick Jacson oväntat ordern från sina sovjetiska chefer att han nu skulle döda Trotskij.

Jacson var uppenbarligen inte någon exemplarisk yrkesmördare, för de tjugo dagar som återstod innan han till sist lyckades genomföra dådet led han av enorm nervositet som manifesterades genom magsjuka och feber. Sylvia märkte omedelbart skillnaden i hans beteende, men visste inte vad det berodde på. ”Jac har fruktansvärd diarré och han är helt utmattad”, skrev Sylvia i ett brev till sin syster. Hon ville att de skulle flytta tillbaka till New York så att Jacson kunde få ordentlig läkarvård, men Jacson hade ett uppdrag att utföra och nu tog han sig samman.

För att få möjlighet att vara ensam med Trotskij hade Jacson bett denne att läsa utkastet till en artikel han höll på att skriva. De bestämde träff på eftermiddagen den 20 augusti och Jacson, som nu hade lärt känna också Trotskijs livvakter, blev insläppt genom porten utan visitering. Han bar en regnrock över armen.

Trotskij stod borta vid sina kaninburar och matade djuren när Jacson gick fram till honom. Natalija kom ut ur huset för att hälsa på Jacson och fråga om han ville ha en kopp te, vilket han tackade nej till. Han var orakad med flera dagar gammalt skäggstubb och Natalija tyckte att han såg sjuk ut. Hon frågade varför han släpade på en regnrock när det var så vackert väder och han svarade att han hade hört att det skulle bli regn. Natalija fick intrycket att hennes man försökte dröja sig kvar vid kaninburarna, men till sist sa Trotskij: ”Okej, ska vi gå in i arbetsrummet och ta en titt på din artikel”.

Trotskij satte sig vid sitt skrivbord och började läsa Jacsons artikel, samtidigt som författaren stod bakom hans rygg. Försiktigt tog Jacson fram den ishacka som han hade gömd i sin regnrock.

Vakten Joe Hanson berättar att han plötsligt hörde ett skrik, ”utdraget och smärtsamt”, som fick honom att rysa. Tillsammans med de andra vakterna skyndade han till Trotskijs rum där han mötte Trotskij i dörren, som med blod rinnande från huvudet utbrast: ”Se vad de har gjort!”

”Vad har hänt, vad har hänt”, skrek Natalija som kom springandes till sin man. ”Jacson” svarade Trotskij och föll i hennes armar: ”Natasja, jag älskar dig”.

Hanson och en annan vakt Robins skyndade in i arbetsrummet där det syntes tydligt att en strid hade ägt rum. Stolar var omkullvälta och papper och böcker hade flugit omkring. Det var blod på golvet och skrivbordet. Jacson stod i ett hörn med en pistol i handen, men utan att försöka använda den. Hanson och Robins flög över Jacson och började spöa upp honom. Robins slog Jacson i huvudet med sin revolver så att han föll i golvet skrikandes: ”De har min mamma!”

”Ni får inte döda honom”, stammade Trotskij fram: ”Han måste tala!”

Hanson fortsatte trots detta att slå Jacson i ansiktet tills hans egen hand gjorde så ont att han var tvungen att sluta. ”Döda mig, döda mig!” mumlade Jacson där han låg på golvet.

Vid den här tiden trodde kamraterna att Trotskij bara fått en lättare skada i huvudet, och Hansen böjde sig intill Trotskij och förklarade att allt skulle bli bra. ”Nej”, svarade Trotskij: ”Jag känner det här”, och pekade mot sitt hjärta: ”Den här gången har de lyckats”.

Hanson och Natalija åkte med Trotskij i ambulansen till sjukhuset eskorterade av tjutande polisbilar där också Jacson fanns omhändertagen. Trotskij var vid medvetande och han pratade: ”Han var en lönnmördare. Jacson arbetar antingen för GPU eller fascisterna. Troligen GPU”.

Framme på sjukhuset började sjuksystrarna ta av Trotskijs kläder, men han protesterade och bad att Natalija skulle göra det: ”Jag vill inte att de ska klä av mig... Jag vill att du ska göra det”, var de sista ord Natalija hörde från sin man. Men de hann kyssa varandra några gånger innan Trotskij förlorade medvetandet. Dagen därpå, den 21 augusti, blev han dödförklarad. På kvällen den 16 september 1940, då mexikanerna firade sin självständighetsdag med fest och fyrverkerier, bad Natalija att Joseph Hansen skulle ta ut henne med bilen. Hon hade inte lämnat huset på de tre veckor som gått sedan hennes man blivit mördad. Nu satt hon i baksätet och grät medan Hansen körde runt på måfå. Joe Hansen kunde bara använda vänsterhanden att köra bilen med. Högerhanden var fortfarande i bandage efter att han brutit den i samband med att han brottade ner mördaren.

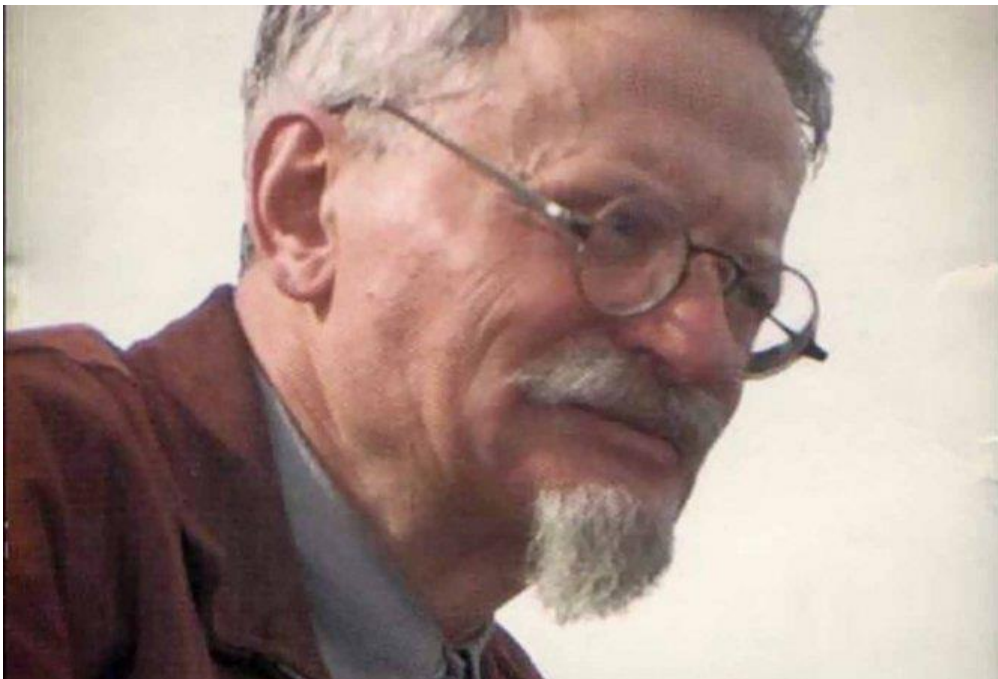
Våren 1940 hade Trotskij skrivit sitt testamente: ”Under fyrtiotre år av mitt medvetna liv har jag varit en revolutionär, under fyrtiotvå år har jag kämpat under marxismens banér. Om jag fick leva om mitt liv, skulle jag naturligtvis söka undvika det och det misstaget, men mitt livs huvudsakliga bana skulle jag inte vilja ändra. Jag skall dö som en proletär revolutionär, som marxist, som dialektisk materialist, och följaktligen som en oförsonlig ateist. Min tro på mänsklighetens kommunistiska framtid är inte mindre glödande. Tvärtom är den fastare nu än den var i mina ungdomsår.

Natasja har just kommit in från gårdssidan och öppnat fönstren så att luften fritt kan komma in i mitt rum. Jag kan se den vackra gröna gräsmattan nedanför muren och den klara blåa himlen ovanför muren, och solljus överallt. Livet är underbart. Må de framtida generationerna rensa det från all ondska, allt förtryck och allt våld, och njuta av dess rikedom till fullo.”

Offensiv

75 år sedan mordet på Trotskij

Offensiv 20/8 2015

Den 20 augusti 1940 mördas Trotskij av Stalins agent under exil i Mexiko. Dessa tre artiklar visar den historiska men även dagsaktuella vikten av trotskismen och kampen mot Stalins terror och för ett socialistiskt samhälle.

Trotskij's idéer oundgängliga även idag

Den 20 augusti 1940 högg Stalins lejde mördare, Ramón Mercader, Leo Trotskij med en ishacka i huvudet. Trotskij slogs som ett lejon mot mördaren och hindrade fler slag (mördaren var också utrustad med pistol och kniv). Men ishackans träff var för svår – ett dygn senare avled han. Det 13:e mordförsöket hade lyckats. Med anledning av att det är precis 75 år sedan mordet återpublicerar Offensiv denna artikel från år 2010.

Till sin sekreterare Joseph Hansen yttrade Trotskij sina sista ord: ”Jag är säker på den Fjärde Internationalens seger – gå framåt”.

Den 22 augusti lades kroppen på lit de parade – 300 000 mexikanska arbetare defilerade förbi under fem dagar. Begravningen skedde i Mexiko.

Trotsky befann sig i Mexiko som politisk flykting. År 1929 utvisades han av Stalin från Sovjetunionen. Efter några år vardera i Turkiet och Frankrike kom han till Norge på sommaren 1935. Men även den norska socialdemokratiska regeringen ville bli av med honom, under tryck från Stalin i Moskva. I december 1936 fraktades Trotsky och hans maka Natalja Sedova med ett lastfartyg till Mexiko, vars regering var den enda på hela planeten som tog emot honom.

Mordet på Trotsky var kulmen på ett ensidigt inbördeskrig. Stalins hemliga poliser – GPU och NKVD – satsade enorma resurser på att fysiskt utplåna Trotsky och hans närmaste medarbetare. Trotskijns son Leon Sedov, som tillhörde Fjärde Internationalens ledning, mördades i februari 1938.

Under Moskvarättegångarna åren 1936-38, där ledande bolsjeviker från Lenins tid anklagades för samarbete med Hitlers nazister och omedelbart avrättades, var det Trotsky och Leon Sedov som stod som huvudanklagade. Parallellt med rättegångarna sattes åtta miljoner människor i fängelse eller fångläger. Två miljoner dog och upp till en miljon avrättades. Stalin kunde inte nöja sig med massutrensningarna. Trotsky representerade mer än någon av de åtalade i Moskvaprocesserna den ryska revolutionens och bolsjevismens minne. Han var den ende överlevande av den ryska revolutionens ledande figurer – Stalin själv hade spelat en undanskymd roll år 1917. Trotsky hade dessutom applicerat Marx och Lenins idéer på det nya komplicerade världsläget under 1920- och 30-talen.

Från Mexiko riktade Trotsky en skoningslös kritik mot Stalins pakt med Hitler. Trotsky underströk samtidigt att alternativet inte var att göra stora politiska eftergifter för att uppnå en allians med Storbritannien och USA – just den linje som Stalin valde från och med det tyska angreppet. Diktatorn i Moskva lade ner Kommunistiska Internationalen år 1943 – han låtsades inte längre att hans bundsförvanter var arbetarklassen internationellt, nu var det regeringar och diplomati som gällde.

Stalin förstod att Trotskijns marxistiska kritik av diktaturen i Moskva hade ett stort potentiellt stöd.

När två av de högsta ledarna för det mexikanska kommunistpartiet, Valentin Campa och Herman Laborde, invände mot de hemliga planerna på att mörda Trotsky, sparkades de ut ur partiet i mars 1940.

Den 24-25 maj genomfördes det första direkta mordförsöket. En grupp av beväpnade män trängde sig in i Trotskijns hem och sköt in i sovrummen med maskingevär. De misslyckades dock både med att sätta eld på huset och med en bomb de hade placerat ut. De misstänkta som greps av polisen hade band till höga ledare i kommunistpartiet.

Ramón Mercader inledde redan år 1938 under falsk identitet ett förhållande med en amerikansk trotskist, Sylvia Ageloff, vilket så småningom gav honom tillträde till Trotskijns hem i Coyacan i södra Mexiko city. Under förevändning om att be Trotsky om synpunkter på en artikel han hade skrivit kom han så nära att den dödliga attacken den 20 augusti kunde utföras.

Omedelbart efter mordet belönades Mercaders mor av Stalin genom att hon fick motta Leninorden. När mördaren släpptes fri år 1960 och därefter bodde i både Sovjetunionen och på Kuba, fick han utmärkelsen Sovjetunionens hjälte.

För stalinismen var detta politiska mord ett hjältedåd.

För verkliga marxister är Trotskijns idéer och metoder oundgängliga redskap i kampen mot kapitalister och byråkrater, för att uppnå en demokratisk socialistisk värld.

Trotskismen idag: Den permanenta revolutionen

En revolution måste fortsätta även när en regim har fallit. För verklig förändring måste hela systemet bytas ut, men även då behöver kampen mot normer, förtryck, ideal med mera fortsätta.

Det är 110 år sedan den första ryska revolutionen då Leo Trotskij först formulerade teorin om den permanenta revolutionen. Riktigheten i teorin bekräftades 12 år senare då den ryska arbetarklassen med stöd av bondemassorna först störtade tsaren i februari 1917 och sedan, då inget egentligen blev bättre, fördjupade och permanentade revolutionen. I oktober 1917 togs det avgörande steget då arbetarklassen grep makten och upprättade en ny ordning, baserad på gemensamma beslut och ägande. Håller teorin om den permanenta revolutionen för en prövning år 2015? Vad står den moderna trotskismen för?

Rättvisepartiet Socialisterna (RS) och den internationella organisationen vi är en del av, Committee for a Workers' International (CWI), bygger vidare på trotskismen. Vi pekar på hur världsmarknaden domineras av ett fåtal stormakter i knivskarp konkurrens. De kan visserligen bytas ut, men att alla länder skulle ges utrymme för att bli välmående kapitalistiska ekonomier baserade på borgerlig demokrati händer inte. Det har inte hänt de senaste 100 åren. Priset har bland annat varit 1930-talets ekonomiska depression, nazismen, stalinismens vulgarisering av begreppet socialism, andra världskriget, Francos 40-åriga diktatur i Spanien, Pinochets blodiga kupp i Chile, imperialismens plundring av fattiga länder under årtionden samt skapandet av ett klimathot som kan utplåna möjligheterna för mänsklig aktivitet på jorden. Arbetarna har inte blivit mer mogna för socialism. De som påstod detta för 100 år sedan har antingen själva totalt slutat att stå för socialism – socialdemokratin – eller slutat att existera – stalinisterna. Priset är en lägre medvetenhet om socialistiska idéer idag än vid tiden för de ryska revolutionerna.

Att vänta är inget alternativ – det innebär död och utrotning. Fortfarande dör sex miljoner barn under fem år varje år av orsaker som lätt hade kunnat undvikas. Sju procent av alla djurarter har redan utrotats till följd av mänsklig aktivitet. Därför måste vi trotskister alltid resa den socialistiska fanan.

I de kampanjer som vi är involverade i, i debatter, genom vår tidning, i valkampanjer med mera säger vi vad som behövs i förlängningen och det är socialism. Vi deltar i mycket dagskamp, som till exempel för 15 dollar (130 kronor) i timmen i minimilön i USA eller för att stoppa nedläggningen av fritidsgårdar och simhallar i Sverige. Vi länkar ihop frågor och visar sammanhang.

För att lyckas behöver systemet ifrågasättas. Denna metod att bygga program är en praktisk tillämpning av teorin om den permanenta revolutionen och kallas övergångsprogramets metod.

Den senaste revolutionära vågen – den arabiska våren – bekräftar vår hållning.

Det var ungdomarna i 6 april-rörelsen som startade upproret i Egypten år 2011. Massdemonstrationerna på Tahrirtorget var imponerande stora, men de körde fast. Det var när arbetarklassen steg upp på kamparenan genom strejker och deltagande som upproret segrade och Mubarak tvingades avgå. RS/CWI argumenterade för att revolutionen måste fördjupas, permanentas. En diktator var utbytt, men systemet var kvar. Militärens makt var påtaglig överallt i samhället, utsugningen av arbetarklassen i företag och stat likaså.

Idag, under president Al-Sisis första 10 månader, har 40 000 människor arresterats. 6 april-rörelsen är förbjuden. Strejker är förbjudna. Imperialismen, som alltid först och främst ser till sina egna intressen, är återigen tyst om förtrycket.

Det finns två andra aspekter av den permanenta revolutionen. En revolutionär process avstannar inte i och med själva maktövertagandet, inte ens om detta går hela vägen. Kampen mot exempelvis miljöförstöring, sjukdomar och hunger, rasism, sexism, klassprivilegier och heteronorm kommer att behöva fortsätta även om en socialistisk ekonomi som grund ger helt andra förutsättningar än under kapitalismen. Detta bekräftas varje dag i pågående rörelser i dessa frågor.

För det tredje blir en revolution som startar i ett land permanent när den sprider sig internationellt. Proteströrelser tenderar att bli större och större.

År 2003 demonstrerade uppåt 30 miljoner människor samma dag mot USA:s bombkrig mot Irak. År 2012 genomfördes den första internationella politiska strejken med deltagande i stora delar av södra Europa och demonstrationer över hela kontinenten. År 2013 strejkade över 100 miljoner indiska arbetare i 48 timmar – historiens största strejk.

Bakgrunden till EU:s ohöjda odemokratiska diktat gentemot Grekland är deras rädsla för spridningseffekter av antikapitalism till andra länder.

Trotskism är också begrepp som den subjektiva faktorns roll och behovet av enhetsfronter. Under hela 1900-talet har ett stort antal revolutioner misslyckats genom att det saknats en subjektiv faktor, ett revolutionärt parti, som ger vägledning till massorna. Just nu är de trotskistiska krafterna små, men det är likaväl vår uppgift att hålla fast vid dem.

Samtidigt ser vi behovet av nya stora arbetarpartier (då dessa har försvunnit i och med socialdemokratins förborgerligande över hela världen) och nätverk – enhetsfronter. CWI är med och bygger nya partier samtidigt som vi inte upplöser oss själva, då det bara leder till att den socialistiska udden försvinner.

Något som skiljer CWI från andra som kallat sig för trotskister är att vi har en tilltro till arbetarklassen. Det är just arbetarklassen som genom sin ställning i produktionen kan stanna ekonomin och fälla avgörandet. Ungdomar, ursprungsbefolkningar och fattiga bönder behövs också i kampen, men de kommer inte att kunna ersätta arbetarklassen.

Arbetarklassen är genom de senaste årens industrialisering världen över större än någonsin (oavsett om du har på ett dig blåställ eller en vit rock på jobbet). Detta är den materiella grunden.

Förr eller senare kommer klassen att bli medveten om sin egen potential och kunna förändra framtiden för alla människor, växter och djur på planeten.

Leo Trotskij (9 oktober 1938): Vad är meningen med kampen mot "trotskismen"?

Fram tills sin död den 20 augusti 1940 försvarade Leo Trotskij marxismens idéer och metoder och tog strid mot Stalins diktatoriska byråkratiska styre.

”Under fyrtiotre år av mitt medvetna liv har jag varit en revolutionär, under fyrtiotvå år har jag kämpat under marxismens baner. Om jag finge leva om mitt liv, skulle jag naturligtvis söka undvika det och det misstaget, men mitt livs allmänna inriktning skulle jag inte vilja ändra. Jag skall dö som en proletär revolutionär, som marxist, som en dialektisk materialist, och följaktligen som en oförsonlig ateist. Min tro på mänsklighetens kommunistiska framtid är inte mindre glödande. Tvärtom är den fastare nu än den var i mina ungdomsår... Livet är underbart. Må de framtida generationerna rensa det från all ondska, allt förtryck och allt våld, och njuta av dess rikedom”, skrev Trotskij i sitt testamente i februari 1940, bara ett halvår innan han mördades.

Trotskijs kamp mot den stalinistiska diktaturen och bildandet av Fjärde Internationalen år 1938 säkrade framtiden för den revolutionära socialismens idéer och metoder. Trotskij arbetade från år 1933 med att grunda den Fjärde Internationalen, vilket formellt skedde på en kongress fem år senare.

I det Övergångsprogram som antogs på grundningskongressen sammanfattade Trotskij och hans anhängare sitt program mot det kommande världskriget och för internationell socialism. Men Fjärde Internationalen bestod samtidigt ofta av små organisationer som förföljdes av både stalinister och fascister, liksom av socialdemokrater och statens repression. Många ledande trotskister mördades under slutet av 1930-talet och andra världskriget. I några länder

fick trotskismen trots detta masstöd – i till exempel Sri Lanka, Vietnam och Bolivia. I andra, som i Sverige, fanns ingen trotskistisk tradition alls.

Den organisation som tog namnet Fjärde Internationalen efter andra världskriget var en samling organisationer som utan Trotskijs ledning och erfarenhet begick rader av misstag. Man tappade tilltron till arbetarklassen och tonade ned det revolutionära programmet i det nya världsläge som hade uppstått efter andra världskrigets slut år 1945, med halva Europa under stalinismens kontroll och kapitalismens uppsving i Väst efter att socialdemokraterna och stalinisterna (kommunistpartierna) hade avlett den revolutionära arbetarkampen som följde efter krigets slut.

Rättvisepartiet Socialisterna är den svenska sektionen av CWI (Committee for a Workers' International), en internationell socialistisk rörelse som utgår från Trotskijs analyser, liksom av Marx, Engels, Luxemburgs och Lenins.

Vi strävar efter att bygga den globala masskraft som krävs för att bekämpa kapitalismens förtryck, krigshot samt den accelererande miljö- och klimatkrisen och för att skapa en socialistisk värld.

Borgerliga historiker framställer alltid Trotskijs kamp mot urartningen i Sovjetunionen som en fråga om personlig ambition. I denna artikel förklarar Trotskij de verkliga orsakerna samt ger en förklaring till stalinismens framväxt och dess blodiga terror.

Trotskijs artikel publicerades för första gången på svenska i *Marxismen idag*, nr 12, mars 1999, och därefter i en nyarbetad, kompletterad version av marxistarkiv.se, vilken *Offensiv* nu publicerar något förkortad.

Originallet finns i Writings of Leon Trotsky (1938-39).

Jag har i ett antal brev och samtal blivit tillfrågad om betydelsen av den nu pågående kampen i Sovjetunionen mellan stalinister och trotskister. Jag uppskattar dessa frågor därför att de ger mig en möjlighet att besvara dem offentligt med största möjliga klarhet och noggrannhet.

För det första måste man klart och tydligt förstå att när en politisk kamp av stor betydelse utvecklas, i synnerhet om den drar in tio- och hundratusentals människor, kan den omöjliga förklaras i termer av några 'personliga' motiv. Inte så få ytliga och beräknande människor tillskriver kampen mellan trotskister och stalinister till personliga ambitioner och motiv. Det är en absurd ståndpunkt att framföra. Personliga ambitioner kan bara motivera individuella politiker.

Men i Sovjetunionen har tusentals och åter tusentals människor som kallats 'trotskister' blivit avrättade och avrättas fortfarande. Offrar dessa människor sin ställning, sin frihet, sitt liv och ofta sina familjers liv bara på grund av en enda individs ambitioner, nämligen Trotskij? Motsatsen, att den stalinistiska politiken kan förklaras i termer av Stalins personliga ambitioner, är lika absurd att tänka sig. Denna kamp har för länge sedan överskridit Sovjetunionens gränser.

För att på ett riktigt sätt kunna förstå meningen med den konflikt som för närvarande splittrar arbetarrörelsen i hela världen måste man innan man går vidare förkasta allt tomt prat om personliga motiv och börja ta itu med de historiska orsaker som skapat konflikten.

Hela världen är bekant med orsakerna till och problemen med oktoberrevolutionen som bröt ut i Ryssland 1917, om än bara de generella grunddragen. Den var de förtryckta massornas första lyckade revolution, under ledning av proletariatet. Revolutionens mål var att avskaffa

klassutsugning och ojämlikhet, att skapa ett nytt socialistiskt samhälle grundat på kollektivt ägande av jorden, gruvorna och fabrikerna och åstadkomma en rationell och rättvis fördelning av resultatet av arbetet mellan samhällsmedborgarna.

När vi genomförde denna revolution sade många socialdemokrater (opportunistiska reformister) till oss att vi inte kunde lyckas, att Ryssland var ett alltför underutvecklat land, att kommunismen var omöjlig där, etc. Vi svarade på följande sätt: Naturligtvis är Ryssland, sett för sig självt i isolering, ett alltför efterblivet och ociviliserat land för att på egen hand kunna bygga upp ett kommunistiskt samhälle. Men, tillade vi, Ryssland är inte ensamt. Det finns mer avancerade kapitalistiska länder i världen, med en mer utvecklad teknologi och kultur och ett mycket mer utvecklat proletariat.

Vi, ryssarna, inleder den socialistiska revolutionen, det vill säga, vi tar de första djärva stegen framåt, mot framtiden. De tyska, franska och engelska arbetarna kommer dock att påbörja sin revolutionära kamp direkt i hämlarna på oss, kommer att ta makten i dessa länder och kommer sedan att hjälpa oss med hjälp av sin överlägsna teknologi och kultur. Under ledning av proletariatet i de mer utvecklade länderna kommer också folken i de efterblivna länderna (Kina, Indien, Latinamerika) slå in på den nya socialistiska vägen. På så sätt kommer vi att gradvis grunda ett socialistiskt samhälle i världsskala.

Som ni vet infriades inte våra förhoppningar om en tidig proletär revolution i Europa. Varför inte? Det berodde inte på att de arbetande massorna saknade vilja. Tvärtom började proletariatet i alla europeiska länder kämpa mot den imperialistiska borgarklassen efter det Stora kriget 1914-18 [Första världskriget], och de visade sig vara fullt ut benägna att ta makten. Vad höll tillbaka den? Ledarna, de konservativa arbetarbyråkraterna.

För att kunna nå sitt mål måste arbetarklassen skapa sina organisationer: fackföreningarna och det politiska partiet. Under denna process reser sig ett helt skikt av byråkrater, företrädare för fackföreningar och andra organisationer, fullmäktigeledamöter, journalister med flera upp ovanför de exploaterade skikten.

De reser sig ovanför arbetarna lika mycket i fråga om deras materiella levnadsvillkor som vad gäller deras politiska inflytande. Få av dem behåller inre förbindelser med arbetarklassen och förblir lojala med dess intressen.

Långt fler byråkrater i arbetarrörelsen börjar vända sig till de som står över dem istället för till de som står nedanför dem. De börjar smyga sig upp till borgarklassen och glömmer de arbetande klassernas lidande, misär och förhoppningar. Detta är orsaken till många av de nederlag som arbetarklassen drabbats av.

Under historiens gång har vi mer än en gång sett exempel på att partier och organisationer som vuxit fram ur folkliga rörelser senare har genomgått en fullständig degenerering. Det var vad som på sin tid hände med den kristna kyrkan som började som en rörelse av fiskare, snickare, av förtryckta och slavar, men som byggde upp en mäktig, rik och grym kyrklig hierarki. Det var vad som hände inför våra egna ögon med Andra internationalens, den så kallade socialdemokratins, partier, som gradvis fjärmades från proletariatets verkliga intressen och drogs till borgarklassen.

Under kriget [Första världskriget 1914-18] försvarade socialdemokratin i varenda land sin egen nationella imperialism, det vill säga rövarkapitalismens intressen, och sålde ut arbetarnas och de koloniala folkens intressen. När den revolutionära rörelsen började ta fart under kriget, hjälpte socialdemokratin, det parti som borde ha lett arbetarna på vägen mot uppror, i själva verket borgarklassen att krossa arbetarrörelsen. Förräderiet inom dess generalstab paralyserade proletariatet.

Det är därför förhoppningarna om en europeisk och en världsrevolution efter kriget aldrig förverkligades. Borgarklassen behöll greppet om sina rikedomar och sin makt. Bara i Ryssland, där det verkligt revolutionära bolsjevikpartiet existerade, segrade proletariatet och skapade en arbetarstat. Men Sovjetunionen fann sig vara isolerat. Arbetarna i de rikare och mer utvecklade länderna förmådde inte hjälpa Sovjetunionen. På grund av det befann sig det ryska proletariatet i ett väldigt besvärligt trångmål.

Om teknologin i Ryssland hade befunnit sig på en lika hög nivå som den i Tyskland eller USA hade den socialistiska ekonomin redan från början kunnat producera allt som behövdes för att tillgodose folkets dagliga behov. Under sådana omständigheter skulle sovjetbyråkratin inte ha kunnat spela någon betydelsefull roll, av den anledningen att en högt utvecklad teknologi också skulle ha inneburit en hög kulturell nivå, och att arbetarna aldrig skulle ha tillåtit byråkratin att köra med dem.

Men Ryssland var ett fattigt, underutvecklat land. Dessutom var det ödelagt av år av krig och inbördeskrig. Det var anledningen till att förstatligandet av jorden, fabriker och gruvorna inte kunde åstadkomma, och än i denna dag inte åstadkommer, en snabb produktion av den nödvändiga mängden varor för att tillgodose befolkningens dagliga behov, trots de enorma ekonomiska framsteg som gjorts. Varhelst det uppstår varubrist blir det också oundvikligen kamp om dessa varor.

Byråkratin ingriper i den kampen; agerar egenmäktigt, splittrar, ger till en, tar från en annan. Naturligtvis glömmar byråkratin inte bort att ta hand om sig själv i den processen. Vi måste komma ihåg att det i Sovjetunionen handlar om en byråkrati som inte bara finns inom partiet eller fackföreningarna, utan också inom statsapparaten. All förstatligad egendom, polisen, domstolarna, armén och flottan står till byråkratins förfogande.

Sovjetbyråkratins kontroll över ekonomin och distributionen av varor har gett den chansen att samla all makt i sina händer och utesluta de arbetande massorna från all maktutövning. På så sätt har det i oktoberrevolutionens land höjt sig ett nytt, privilegierat skikt ovanför massorna, och det styr landet med metoder som är nästan identiska med fascismens metoder. Arbetar- och bondesovjeterna spelar inte längre någon roll. All makt ligger i byråkratins händer. Den person som styr är överhuvudet för denna byråkrati: Stalin.

Det är omöjligt att säga att Sovjetunionen går i riktning mot socialistisk jämlikhet. Vad gäller de materiella villkoren har byråkratins översta skikt samma livsstil som överklassen i de kapitalistiska länderna. Mellanskiktet lever mer eller mindre på samma sätt som medelklassen. Arbetarna och bönderna, slutligen, lever under mycket besvärligare förhållanden än vad arbetarna och bönderna gör i de utvecklade länderna. Detta är den enkla sanningen.

Man frågar sig kanske: Betyder detta att oktoberrevolutionen var ett misstag? En sådan slutsats skulle utan tvekan vara helt felaktig. Revolutionen är inte resultatet av en enda persons eller ett enda partis ansträngningar. Revolutionen bryter ut som kulmen på en historisk process, när folkets massor inte längre är villiga att tolerera de gamla formerna av förtryck.

Oktoberrevolutionen har trots allt möjliggjort enorma framsteg. Den har förstatligat produktionsmedlen och på grundval av en planekonomi möjliggjort en extremt snabb utveckling av produktivkrafterna. Detta är ett enormt steg framåt. Hela mänskligheten har lärt sig av den erfarenheten.

Oktoberrevolutionen har givit folkmassornas medvetenhet en kolossal knuff. Den har uppväckt en självständighets- och initiativanda hos dem. Även om arbetarnas situation på många sätt är svår är den inte desto mindre bättre än den var under tsarismen.

Nej, oktoberrevolutionen var inget 'misstag'. I det isolerade Ryssland kunde den dock inte uppnå sitt främsta mål, nämligen att upprätta ett broderligt, socialistiskt samhälle. Detta mål återstår fortfarande att uppnå.

Från det ögonblick ett nytt parasitär skikt reste sig på proletariats ryggar i Sovjetunionen har massornas kamp av naturliga skäl riktat sig mot byråkratin som det främsta hindret på vägen mot socialism. När byråkratin försöker rättfärdiga sin existens förklarar den att dess ansträngningar redan har lett till att socialismen har 'uppnåtts'. I verkligheten är den sociala frågan bara löst för byråkratin själv, som lever ett långt ifrån dåligt liv. 'Staten, det är jag' resonerar byråkratin. 'Så länge allt går mig väl i händer är allt i sin ordning.'

Det är inte förvånande att folkets massor, som inte har undkommit misären, är fientliga och hatfulla mot denna nya aristokrati som slukar en stor del av frukterna av deras arbete. När den hävdar att den försvarar socialismens intressen försvarar byråkratin i själva verket sina egna intressen och undertrycker och utrotar obarmhärtigt vilken det än vara månne som riktar någon som helst kritik mot förtrycket och den fruktansvärda ojämlikhet som existerar i Sovjetunionen.

Byråkratin stödjer Stalin därför att han resolut, obevekligt och med en total beslutsamhet försvarar dess privilegierade ställning. Den som inte har förstått detta har inte förstått någonting.

Det är helt naturligt att arbetarna, som genomförde tre revolutioner inom loppet av tolv år (1905-17), inte torde vara förtjusta i denna regim och mer än en gång torde försöka få kontroll över byråkratin. De representanter för arbetarklassens missnöje i Sovjetunionen som kritiserar och protesterar kallas för trotskister, därför att deras kamp svarar mot det program som jag försvarar i pressen.

Om byråkratin kämpade för folkets intressen skulle den kunna bestraffa sina fiender inför massorna för verkliga istället för påhittade brott. Men då byråkratin enbart kämpar för sina egna intressen och mot folkets och dess verkliga vänners intressen, kan den naturligtvis inte säga sanningen om orsakerna till de oräkneliga fallen av förföljelser, arresteringar och avrättningar.

Därför anklagar byråkratin de som den kallar för trotskister för förfärliga brott som de inte har begått och som de inte kan ha begått. För att kunna skjuta en oppositionell som försvarar arbetarnas livsviktiga intressen förklarar byråkratin helt enkelt honom vara en 'fascistisk agent'.

Det finns ingen som helst kontroll av byråkratin aktiviteter. Under de hemliga domstolsförhandlingarna, som genomförs i den Heliga inkquisitionens stil, framtvings bekännelser om otroliga brott ur de anklagade. Sådana är de Moskvarättegångar som har skakat om en hel värld. Resultatet av dessa rättegångar är till synes att hela gardet av gammelbolsjeviker, hela den generation som tillsammans med Lenin utvecklade den ytterst betydelsefulla kampen för arbetarklassens erövrande av makten, i själva verket enbart bestod av spioner och borgerliga agenter. Samtidigt utplånades huvudrepresentanterna för den nästföljande generationen, den som bar inbördeskrigets (1918-21) hela tyngd på sin rygg.

Oktoberrevolutionen genomfördes alltså av fascister? Och arbetarnas och böndernas inbördeskrig leddes av förrädare? Nej! Detta är ett föraktligt förtal av revolutionen och bolsjevismen! Den grundläggande faktorn i detta förtal är att det var just de bolsjeviker som hade ett sant revolutionärt förflutet som var de första att protestera mot den nya byråkratiska kasten och dess oerhörda privilegier. Byråkratin var dödligt rädd för oppositionen, och bedrev en obarmhärtig kamp mot representanterna för det gamla bolsjevikpartiet och genomförde i slutänden en nästan total utrotning av dem. Detta är den enkla sanningen.

För ett och halvt år sedan påbörjade den internationella Undersökningskommissionen sitt arbete att undersöka Moskvarättegångarna. Den internationella kommissionen [Dewey-kommissionen efter dess ordförande, John Dewey, amerikansk filosof och pedagog] bestod av personer som är kända över hela världen för sin oförvitlighet, och den publicerade resultatet av sitt arbete i två böcker på mer än ettusen sidor. Alla dokument undersöktes. Dussintals vittnen förhöordes. Varje lögn och förtal undersöktes med mikroskop. Kommissionen ansåg enhälligt att samtliga anklagelser mot mig och min bortgångna son Leon Sedov var illvilliga påhitt som kokats ihop av Stalin. Vad svarade Stalin och hans agenter? Ingenting – inte ett ord. [...]

Jag tillhör Fjärde internationalen. Fjärde internationalen är det enda världsparti som bedriver en verklig kamp mot imperialism, fascism, förtryck, exploatering och krig. Endast denna unga och växande organisation uttrycker världsproletariatets verkliga intressen. Det är av just precis den anledningen som den oförsonligt kämpar mot den korrupta byråkratin inom de gamla, patriotiska Andra och Tredje internationalerna.

Opportunisternas, äventyrarnas och de självbelåtna profitörernas rabiata hat mot 'trotskismen' härstammar ur detta. Där så låter sig göras, lönnmördar Kremlgänget våra kämpar, Erwin Wolf, Ignace Reiss, Leon Sedov, Rudolf Klement och många [som tillsammans med Trotskij kämpade mot stalinismen och för att bygga Fjärde Internationalen]. Där så inte låter sig göras, förtalas de. Det saknas vare sig pengar eller betalda agenter. Inte desto mindre är det dömt till en skamfylld kollaps. Revolutionära idéer som svarar mot den historiska utvecklingens nödvändighet kommer att övervinna alla hinder. Baktalarna kommer att bryta nacken av sig mot den oövervinnliga sanningen.